

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1032/2020

04.06.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужених Града Новог Сада и ЈКП „Зоохигијена и ветерина“ Нови Сад из Новог Сада, које заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, вредност предмета спора 50.132,61 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4113/2016 од 10.09.2018. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4113/2016 од 10.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4113/2016 од 10.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 361/2015 од 04.10.2016. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен у целости. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на основу материјалне штете за оштећено путничко возило солидарно исплате износ од 50.132,61 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2016. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 101.605,30 динара са законском затезном каматом од 04.10.2016. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим тражи законску затезну камату на досуђену главницу за период од 02.03.2016. године до 03.10.2016. године.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4113/2016 од 10.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужених па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 361/2015 од 04.10.2016. године преиначена у побијаном усвајајућем делу, у делу у коме је одлучено о главном захтеву тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде материјалне штете за оштећено путничко возило солидарно исплате износ од 50.132,61 динара са законском затезном каматом од 04.10.2016. године до исплате, као и у делу у коме је одлучено о трошковима поступка тако што је обавезан тужилац да туженима надокнади трошкове поступка у износу од 65.250,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да

туженима на име накнаде трошкова за састављање жалбе исплати износ од 18.000,00 динара, као и туженом ЈКП „Зоохигијена и ветерина“ Нови Сад, на име накнаде судске таксе за жалбу износ од 3.905,30 динара.

Против првонаснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, предлагајући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14, 87/18- у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда поребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу састављеном од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Спорно правно питање примене члана 154, 155, 185. и 190. Закона о облигационим односима, које се у ревизији поставља у погледу обавезе тужених за накнаду тражене материјалне штете, није од општег интереса или интереса равноправности грађана већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Нема ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, јер приложене судске одлуке не представљају релевантну судску праксу с обзиром да се у истима не ради о истој чињеничној и правној ситуацији као у овој парници.

Битне повреде поступка не које се у ревизији тужиоца указује не представљају законски разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу члана 404. ЗПП.

Из изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/2018), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Ставом 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда (у споровима мале вредности) није дозвољена ревизија.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.01.2015. године ради накнаде штете а вредност побијане правноснажне одлуке износи 50.132,61 динара, који износ

очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Дакле, побијана другостепена пресуда донета је у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 468. и члана 479. став 6. ЗПП. У овој врсти спора не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из овог разлога, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић